

Η συμφωνία με δύο λέξεις: Εσχάτη προδοσία

Στο άρθρο μας της Παρασκευής έγινε μια προσπάθεια περιγραφής της γεωπολιτικής κατάστασης που έχει διαμορφωθεί στην περιοχή και τις αποφάσεις που έχουν ληφθεί για την ενσωμάτωση και ένταξη των δυτικών Βαλκανίων στο NATO και την ΕΕ.



Γράφει ο Σάββας Καλεντερίδης

Το 2009, για να άρουμε το βέτο μας και να γίνει η Αλβανία μέλος του NATO, υπογράφηκε η συμφωνία οροθέτησης των θαλασσιών ζωνών, την οποία στη συνέχεια με δόλιο τρόπο πάγωσε το Συνταγματικό Δικαστήριο της χώρας αυτής.

Πάντως, έστω και μ' αυτόν τον τρόπο, η Ελλάδα τότε διαπραγματεύτηκε και κάτι πήρε από την Αλβανία, το οποίο όμως δεν το κατοχύρωσε, πράγμα που πρέπει να γίνει μάθημα για την ελληνική διπλωματία τώρα που «παζαρεύεται» ξανά η ίδια συμφωνία, με χειρότερους όρους για την Ελλάδα, για να άρουμε το βέτο και να αρχίσουν οι ενταξιακές διαπραγματεύσεις της Αλβανίας με την Ελλάδα.

Δυστυχώς, στη συμφωνία με τα Σκόπια, που υπογράφει ο Έλληνας πρωθυπουργός την ώρα που διαβάζει ο αναγνώστης αυτές τις γραμμές, η Ελλάδα όχι μόνο δεν πήρε τίποτα, αλλά έδωσε τα πάντα.

Τη στιγμή που δεν υπάρχει γεωγραφική Μακεδονία, γλώσσα και ταυτότητα, με την επαίσχυντη αυτή συμφωνία τα αναγνωρίζουμε, αποδυναμώνοντας την εθνική άμυνα και ασφάλεια της Ελλάδας στη Θράκη και δημιουργώντας προϋποθέσεις ακόμα και διαμελισμού της πατρίδας μας.

Ιδού οι αποδείξεις. Καταρχάς, η Ελλάδα, προτού υπογράψει οποιαδήποτε συμφωνία, έπρεπε να αναζητήσει και να βρει την απάντηση στο εξής ερώτημα: Γιατί οι Σκοπιανοί, και όλοι εκείνοι που βρίσκονται από πίσω τους, επιμένουν σε κάτι που και οι ίδιοι γνωρίζουν ότι δεν τους ανήκει; Γιατί επιμένουν στο όνομα Μακεδονία, τη μακεδονική γλώσσα και ταυτότητα, τη στιγμή που γνωρίζουν ότι η περιοχή τους δεν είναι Μακεδονία, ότι η γλώσσα τους είναι η βουλγαρική και ότι οι ίδιοι είναι Σλαβοβούλγαροι;

Η απάντηση είναι απλή. Γιατί θέλουν να διεκδικήσουν τις περιοχές που διεκδικούσαν στη διάρκεια του Μακεδονικού Αγώνα, στις οποίες κατοικούσαν πληθυσμοί που μιλούσαν την ίδια γλώσσα μαζί τους. Πρόκειται για περιοχές των νομών Φλώρινας, Κοζάνης, Πέλλας, Ημαθίας, Πιερίας, Θεσσαλονίκης, Κιλκίς, Σερρών και Δράμας, όπου υπάρχουν χωριά των οποίων οι κάτοικοι μιλούν τη γλώσσα που η ελληνική κυβέρνηση, με την υπογραφή της συμφωνίας, αναγνωρίζει ως «μακεδονική».

Έχω στα χέρια μου, τη στιγμή που γράφεται αυτό το άρθρο, μια έκδοση της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών με τίτλο «Αφανείς Γηγενείς Μακεδονομάχοι (1903-1913), των εκδόσεων University Studio Press, στην οποία καταγράφονται τα βιογραφικά των σπουδαιότερων Μακεδονομάχων από αυτές τις περιοχές, οι οποίοι πολέμησαν εναντίον των κομιτατζήδων και στο πλευρό του ελληνικού στρατού για να απελευθερωθεί η Μακεδονία από τους Οθωμανούς και να μην περάσει στα χέρια των Βουλγάρων. Είναι οι πρόγονοι των περιοχών όπου σε κάποιο βαθμό μιλιέται ακόμα από τους κατοίκους η γλώσσα που οι κ.κ. Τσίπρας και Κοτζιάς αναγνωρίζουν ως «μακεδονική».

Ο σεβασμός μου στους πληθυσμούς αυτούς είναι δεδομένος και γνωρίζω τους αγώνες που έκαναν και το αίμα που έχυσαν, για να παραμείνουν Έλληνες, ιδιαίτερα την περίοδο της Κατοχής, όταν οι βουλγαρικές Αρχές γυρνούσαν από χωριό σε χωριό και ζητούσαν από τους κατοίκους να δηλώσουν ότι είναι «Βούλγαροι» και να γλιτώσουν τα «τάγματα εργασίας», να μην γίνουν δηλαδή ντουρντουβάκια. Όσοι δήλωναν, έπαιρναν τρόφιμα από την βουλγαρική επιμελητεία και είχαν την προστασία των βουλγαρικών Αρχών κατοχής.

Ελάχιστοι ήταν εκείνοι που δήλωσαν, και γι' αυτό δικαιούται τον τίτλο του ήρωα η συντριπτική πλειονότητα των κατοίκων αυτών των περιοχών, που εντοπίζονται ανατολικά του Στρυμόνα ποταμού, όπου και η βουλγαρική κατοχή.

Όμως στις περιοχές δυτικά του Στρυμόνα, που ήταν γερμανοκρατούμενες και ιταλοκρατούμενες, παίχτηκαν παιχνίδια στις πλάτες αυτών των ανθρώπων αυτών, κυρίως από κέντρα που είχαν ως στόχο τον έλεγχο της ευρύτερης περιοχής, μετά τη λήξη της κατοχής.

Στο πλαίσιο αυτών των γεωπολιτικών σχεδιασμών, τον Νοέμβριο του 1943 με την υποστήριξη του ΚΚΕ ιδρύθηκε στη δυτική Μακεδονία το Σλαβομακεδονικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Μέτωπο, γνωστό και ως ΣΝΟΦ, το οποίο αυτοδιαλύθηκε τον Μάιο του επόμενου έτους για να το διαδεχθεί το ΝΟΦ, τον Απρίλιο του 1945, με έδρα τα Σκόπια, στελεχωμένο από σλαβόφωνους Έλληνες που κατέφυγαν εκεί.

Στόχος και του ΣΝΟΦ και το ΝΟΦ, ήταν –και παραμένει– η δημιουργία της «ενιαίας ανεξάρτητης Μακεδονίας», με πρωτεύουσα τη Θεσσαλονίκη.

Αυτή είναι εξαιρετικά περιληπτικά η ιστορία, και εκεί κρύβεται το μεγάλο μυστικό – η επιμονή των

Σκοπιανών και όσων κρύβονται πίσω τους να διεκδικούν κάτι που δεν τους ανήκει, δηλαδή τη γεωγραφική Μακεδονία και τη «μακεδονική γλώσσα και ταυτότητα».

Στόχος τους είναι να διεκδικήσουν «πελατεία» από τις περιοχές της Μακεδονίας όπου κατοικούν πληθυσμοί που μιλούν την αναγνωρισμένη από την Ελλάδα «μακεδονική» γλώσσα, να διεκδικήσουν «μακεδονική εθνική ταυτότητα», που η Ελλάδα έχει ήδη αναγνωρίσει, για να δημιουργήσουν μια εθνική «μακεδονική» μειονότητα στην Ελλάδα και στη συνέχεια να διεκδικήσουν τα εδάφη αυτά και την Θεσσαλονίκη, αφού χρόνια τώρα ο Γιάννης Μπουτάρης έχει κάνει κατάλληλη προεργασία, ελπίζουμε άκων, διαλαλώντας ότι η Θεσσαλονίκη είναι μια πόλη πολυεθνική.

Πάμε τώρα στο θέμα της εθνικής άμυνας.

Στο παρελθόν είχαν καταγραφεί κινήσεις του πρέσβη της Τουρκίας στις περιοχές αυτές, και επαφές με κύκλους των σλαβόφωνων που διεκδικούν χρόνια τώρα το δικαίωμα να λέγονται «εθνικά Μακεδόνες». Είναι γνωστή η σύμπλευση και η συνεργασία κύκλων της μουσουλμανικής μειονότητας της Θράκης με τους κύκλους που επιδιώκουν τη δημιουργία «μακεδονικής» μειονότητας στη βόρεια Ελλάδα.

Η συμφωνία που υπογράφει την ώρα αυτή ο Τσίπρας διευκολύνει τα σχέδια αυτά και δημιουργεί προϋποθέσεις για να εντείνουν τη δράση τους στην Ελλάδα ντόπιοι και ξένοι κύκλοι που έχουν στα σχέδιά τους τη δημιουργία αυτής της μειονότητας, με τελικό στόχο το διαμελισμό της Ελλάδας.

Υπό αυτές τις συνθήκες μπορεί να αντιληφθεί ο καθένας, χωρίς να είναι επιτελικός αξιωματικός, πόσο δύσκολη αν όχι αδύνατη θα είναι η άμυνα στον Έβρο και τη Θράκη.

Με άλλα λόγια, γκρεμίζονται και πάνε στράφι εθνικοί αγώνες 120 ετών, με την συμφωνία Τσίπρα-Καμένου-Κοτζιά με τον Ζάεφ.

Οι αναγνώστες γνωρίζουν ότι ο γράφων δεν κινδυνολογεί. Και γι' αυτό η συμφωνία αυτή μπορεί να χαρακτηριστεί μόνο με δύο λέξεις: Εσχάτη προδοσία.

17.06.2018

Πηγή: www.pontos-news.gr